

Dobrý den, obracím se na Vás s prosbou o pomoc, pokusím se to napsat co nejsrozumitelněji.. Mám problém se svojí mamkou (rozvedená, 48 let, bez partnera asi 8 let), která se chová nestandardně k mému synovi Matýskovi(10 měs.). Chová se k němu, jako by byl její vlastní, a to doslova. Začalo to asi tím, že byla u porodu a mám pocit, že si ho po všech potřebných procedurách (zvážení, omytí atd.) chovala dřív, než já, byla jsem hodně vyčerpaná, tak si to moc dobře nepamatuju.. V současné době to vypadá takto: nejprve měla přede mnou na Matýska řeči typu: pojd' k babičce, babička tě pochová nejlíp, babička tohle a tamto umí nejlíp. Když jsem jí řekla, že ho asi i nejlíp nakojí, nechala toho a už se to neopakovalo. Místo toho mě začala opravovat, např. když syna přikrývám v kočárku, nebo ho oblékám, tak to jakoby doupraví, protože ona to přece umí nejlíp. Neustále mi ho chce brát z ruky, protože si myslí, že když ho chovám, nejsem schopná se ani napít. Neustále se mě ptá, jestli něco zvládnou. To zní normálně, ale ona se mě ptá i zda zvládnou úplně banality, např. dojet domu s kočárkem a poloprázdnou taškou s nákupem.. Asi to nemyslí špatně, ale já z toho mám pocit, jako kdyby mi dávala najevo, jak jsem neschopná. Zhruba před měsícem mi řekla, že by jí zajímalo, zda Matýska miluju víc, než ona. To mě zaskočilo, řekla jsem jí, že samozřejmě, že ho miluju nejvíc ze všech lidí na světě. Ona se tak smutně zeptala, jestli i víc, než jí. Vysvětlila jsem jí, že se to nedá srovnávat, ale že svým způsobem ano. Další šok přišel asi před týdnem, kdy mi máma řekla, že si myslela, že Matýsek je její syn. Když jsem se jí zeptala, jak si to mohla myslet, tak se zarazila a řekla, že by to jako taky ještě zvládla. Když jsem jí řekla, ať si nějaké dítě ještě pořídí, tak smutně řekla, že už nemůže (je po hysterektomii). Na adopci reagovala podrážděně. Zopakovala jsem jí, že Matýsek je můj syn, jestli to ví a ona na to tak váhavě řekla, že ano, že to ví. Další věc, která mi připadá zvláštní je, že když mě a Matýska někomu představuje, tak říká: to je moje dcera a to je můj miláček. Kdykoliv Matýska vidí, je úplně v tranzu, nevnímá ani to, co říkám, ignoruje mě nebo odvětlí, ať počkám, že nemá čas, že se věnuje malému. Pořád říká, jak musí být krásná babička, že musí zhubnout atd., pořád se na vození parádí a má radost, když si lidi myslí, že je to její dítě. Neustále se se mnou srovnává - co mám na sobě, že se taky musí opálit, že si tohle taky musí koupit atd. Když něco mlsá, nutí mě mlsat s ní, asi aby v tom nebyla sama. Nevím, co si s tím mám počít. S mámou jsme vždycky měly perfektní vztah, téměř bez tajností. Tímhle chováním mě ale od sebe odhání, její přítomnost mi začíná být nepříjemná a to jak se chová k Matýskovi mi vadí. Když jsem jí třeba řekla, aby něco nedělala (např. nestavěla Matýska na nohy, když ještě sám nestojí, protože to není zdravé), tak odvětlila podrážděně, že to nedělá. Se synem jsem sama, otec nejvíc zájem. Ve chvíli, kdy by se mi něco stalo, byla jsem rozhodnutá sepsat poslední vůli tak, aby byl syn svěřen do její péče. Teď už si tím ale vůbec nejsem jistá.. I když vím, že by mu u ní nic nechybělo.. Ona chce vidat Matýska kdykoliv má volno.. Teď jsem ve stavu, kdy bych nejradši vzala syna a odstěhovala se do jiného města, abych jí nevidala tak často. To je smutné, že? Prosím o radu, co s tím mám dělat..

Žena 28 let

Dobrý den, s pritelem jsme spolu 10 let, bezdětní. Predevciem mi sdělil, za má asi nádor na varleti. Už přes rok tuto změnu vnímá. Na vyšetření nešel. Slíbil, že zajde, ale pokaždé, když toto téma nakousnu, nechce se o něm bavit. Z místnosti odchází, napsala jsem mu i mail, který ani nevím, jestli četl: reakce nulová. Problém popírá a dělá, že není. Je moc tvrdohlavý, nezabírají ani slzy, prosby. Myslím, že má obavy slyšet výsledky vyšetření. Argumentuje tím, že je to jeho život. Je to pravda a sobecké, já jako sobec zase argumentuji, že je to už život nás dvou. Jsem jediný člověk, kterému se svěřil (ještě svolil, abych to řekla své sestře). Nevím, co mám dělat, cítím se bezmocně, ta nevědomost představy jsou nejhorší. Moc děkuji za komentář, Katerina

Žena, 33 let

Dobrý den, obracím se na vás, protože si nevím rady jak dál. Žijeme s manželem v rodinném domě společně s mými rodiči. Předtím jsme bydleli s dětmi samostatně v družstevním bytě. Přestěhovali jsme se před 18ti lety, protože děti byly už dospělé a rodiče vzhledem k věku potřebovali pomoc. Byli sami dva ve velkém domě se dvěma byty a s velkou zahradou. Soužití nezačalo ideálně, protože

rodiče se neradi vzdávali pozice "pánů domu". Vlastně to částečně trvá i dodnes. Neustálý dohled, nedostatek soukromí, nespokojenost v domě jsem bohužel začala řešit alkoholem. Dostala jsem se až do stadia, kdy ze mě byl těžký alkoholik. S pomocí rodiny a psychiatra jsem dokázala s alkoholem skončit ze dne na den. Nepiju už 5 let. Nicméně mi zůstal vroubek. V dalším období jsem začala mít finanční problémy. Jednak mně zbyly dluhy z období pití. K tomu můj zaměstnavatel vyplácel mzdy nepravidelně a s velkým zpožděním. Začala jsem lepit dluhy dalšími dluhy. K tomu jsem měla stále psychické problémy. Jednak jsem měla opravdu hodně práce v zaměstnání (pracovala jsem jako účetní v soukromé firmě). K tomu rodiče už jsou ve věku, kdy potřebují intenzivnější péči. Otcí je 83 a je celkem soběstačný, matce je 80 a nedokáže se sama o sebe postarat. Ujde pár kroků, dojde na WC a to je asi všechno. Byla jsem přetažená, neustále v depresi. Nepomáhala už ani léčba u psychiatra (léky Olwexya). Z toho důvodu jsem volila dřívější odchod do starobního důchodu. Odchod do důchodu znamenal výrazné snížení příjmů a najednou jsem nedokázala svoje dluhy splácet. Do té doby o dlužích manžel ani rodina nevěděli. Teď vyšlo všechno najevo. Syn nám na splacení dluhů půjčil peníze. Za to jsem musela odevzdat platební karty, nechat převést svůj důchod na účet manžela. Manžel mně denně vyčítá co jsem provedla. Tak sedím doma, neodvažuju se koupit si ani jogurt bez jeho souhlasu. Nemám peníze ani autobus. Kromě toho stejně ani nemám čas nikam vyrazit, protože všechno čas mi zabírá práce kolem domu, zahrady, prádla, vaření, uklízení. Mám pocit, že takový život už ani nemá smysl. Nemám žádnou radost. Nemám se na co těšit. Nevím jak dál. Všechny a všechno jsem celé roky táhla sama. Manžel se v domě ani na zahradě nikdy o nic nestaral ani se nestará. Nic ho nezajímá. O každou blbinu jsem se vždycky musela doprošovat. Nedokážu ke všemu ještě sama vymalovat nebo opravit plot. Všechno v domě se pomalu rozkládá. A teď jsem stejně ta nejhorší, která už ani nesmí nic říct. Jen držet hubu a makat.

Žena 58let